

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הררכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת בלק
שנת תשפ"ג

גליון
ס"ח

שיעורים אין חינוך

מאנטאג פרשת דברים, שנת תשפ"ג

א היכל פאר מלמדים

קען זיך מחיה זיין מיט דעם, ווייל דאס וואס מען לערנט אלס קינד איז א נצחיות, דאס בלייבט אויף אייביג.

ביסט א איד - מאך נאך א איד!

אין די לעצטע הונדערט פופציג יאר ווען עס האט זיך אנגעהויבן די גזירות אין רוסלאנד וואס די רוסישע רשעים האבן געוואלט אויסרייסן אידישקייט, איז די ערשטע גזירה געווען, מען זאל פארמאכן אלע תלמוד תורה'ס און ישיבות, האבן די פריערדיגע רב'ים פון ליובאוויטש [אין חב"ד רופט מען עס רבי'ים], דער רבי מהר"ש, דער רש"ב, און דער רי"צ, איינגעפירט אז יעדער איינער זאל כאפן אפאר קינדער, אדער אפילו איין אינגל, און עפעס לערנען מיט אים, א פסוק חומש אדער א הלכה.

דעמאלט זענען די חדרים נישט געווען אזוי סיסטעמאטיש ווי היינט, א חדר האט נישט געהאט קיין בנינים מיט באסעס, נאר יעדער האט גענומען קינדער ביי זיך אין שטוב און געלערנט מיט זיי. די זאך פון מלומדות, פון נעמען קינדער און לערנען מיט זיי תורה איז געווען א שטארקע יסוד אין חב"ד.

עס איז דא א מוראדיגע ווארט פון דער הייליגער רי"צ, ער פרגעט, פארן וואס הייבט די תורה אן די ערשטע מצוה מיט די מצוה פון "פריה ורביה", עס איז דאך דא נאך אסאך הייליגע מצוות מיט וואס די תורה וואלט געקענט אנהייבן? זאגט ער, פון דא זעט מען, די גאנצע תורה איז זייער הייליג אבער וואס איז דער עיקר און אנהייב פון די גאנצע תורה? די מצוה פון "פריה ורביה!" דאס מיינט: "דו ביסט א איד - מאך נאך א איד!" מען וואלט געקענט אנהייבן מיט הלכות פון קרבן פסח אדער פון בויען דעם בית המקדש, אבער די תורה הייבט זיך אן מיט פריה ורביה, ווייל דאס איז דער עיקר [דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: פון דעם ווארט זעט מען אז זיין

תורה מיט אידישע קינדער, זיי האבן געזאגט פאר אידישע קינדער: "רבותי, מען דארף תשובה טון", און ער האט נישט געוואלט זיין א מלמד, ווייל עס איז צו א שווערע ארבעט, איז ער אנטלאפן מיט א שיר, האט אים א פיש אויפגעגעסן. זעט מען פון דעם אז מען קען נישט אנטלויפן פונעם אייבערשטן, דער אייבערשטער וויל דו זאלסט לערנען תורה מיט אידישע קינדער.

וואויל איז דער מענטש וואס נעמט דעם עמל, ער נעמט די שוועריקייט, און טוט מיט דעם נצחיות, זאכן וואס בלייבן אויף אייביג.

ווען א מלמד זיצט מיט אידישע קינדער און זאגט מיט זיי: "מודה אני לפניך מלך חי וקים..." האט ער מוזקה געווען די קינדער מיט א זאך וואס בלייבט, וואס דער קינד זאל נאכדעם טון, אפילו אויב ער וועט זיך נישט דערהאלטן, ער גייט חס ושלום אנוועק גיין פון מחנה ישראל, אבער די ווערטער פון 'מודה אני' האט זיין נשמה געזינגען, עס איז א נצחיות, דאס וועט אים בלייבן אויף יענע וועלט.

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה שרייבט אין א בריוו פאר זיין זון (עלים לתרופה, מכתב תס"ו, ה' ראה, שנת תר"ד לפרט קטן): אז דער הייליגער רבי האט געזאגט: א מענטש וואס איז נעבעך אנוועק געפאלן אזוי ווייט אז ער איז אנוועק געגאנגען פון מחנה ישראל, ער איז שוין נעבעך אראפגעפאלן אין שאל תחתית, איז די איינציגסטע געזען ווי אזוי ער קען צוריק קומען צום אייבערשטן, דורכדעם וואס ער וועט טרעפן אין זיך עפעס א גוטע נקודה, און זיך מחיה זיין מיט דעם, רבי נתן כאפט אן דער משל: "אין חדר האב איך געלערנט אב און סדור און חומש און גמרא". זעט מען פון דעם, אז די תורה וואס א קינד האט געלערנט אין חדר, דאס איז אזוי חשוב, און אפילו א מענטש וואס איז רחמנא לצלן זייער ווייט

מיט'ן אייבערשטן'ס הילף ברענגען מיר אייך א נייע שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פאר מחנכים, מאנטאג פרשת דברים שנת תשפ"ג לפרט קטן אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א.

ברוכים הבאים בשם השם ברכונכם מבית השם. געלויבט דער הייליגער באשעפער אז מיר קענען זיך צוזאמען זעצן און זיך מחזק זיין מיט אונזער הייליגע ארבעט. די מלמדים, מחנכים, מנהלים, און דער קעכער, כל אחד ואחד בשמו הטוב יבורך, יעדער זאל זיין געבענטשט מיט זיין ארבעט.

ארבעטן מיט קינדער איז נצחיות

פאר מען וועט שמועסן שיינע זאכן וואס מען קען בעסער מאכן, וועלן מיר קודם זיך נאכאמאל מחזק זיין מיט די הייליגע אמת וואס מיר האבן.

'אוי! איז שווער צו זיין א מלמד, אוי! איז שווער צו ארבעטן אין א מוסד', אבער, 'אוי! איז שווער דאס לעבן'.

פאריגע וואך האב איך שוין גערעדט פון דעם, און מיט'ן אייבערשטן'ס הילף פלאן איך דאס איבערצוזאגן יעדע וואך ביים שיעור פאר די מלמדים.

"אוי! איז שווער צו זיין א מלמד"; עס איז טאקע זייער שווער צו זיין א מלמד, אבער נישט דאס 'מלמדות' איז דאס וואס מאכט שווער דאס לעבן, נאר "אוי! איז שווער דאס לעבן"; די גאנצע לעבן איז ביטער און שווער!

פונעם אייבערשטן קען מען נישט אנטלויפן

עס זאלטס וויסן, פונעם אייבערשטן קען מען סיי ווי נישט אנטלויפן. יונה הנביא האט נישט געוואלט זאגן מוסר פאר די מענטשן פון שטאט נינוה; וואס איז יונה הנביא געווען? וואס זענען געווען אלע נביאים? - זיי זענען געווען מלמדים! זיי האבן געלערנט

קאפ איז געליגן אין "חינוך הבנים והבנות".

'פריה ורביה' מיינט מען אויף די מלמדים, ווי דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק ב', סימן ז) דער תכלית איז דאך נישט מען זאל ברענגען קינדער אויף דער וועלט און זיי זאלן נישט וויסן פונעם אייבערשטן, א מענטש אן שכל, אן דעה, אן אייבערשטער, איז דאך א חיה בדמות אדם, ער איז נאך ערגער ווי א חיה, דאך מען דאך האבן די מלמדים וואס זאלן אריין לייגן אין די קינדער אז עס איז דא א באשעפער אויף דער וועלט.

א היכל פאר מלמדים

אויבן אין הימל איז דא א היכל פאר מלמדים, פאר די מענטשן וואס האבן זוכה געווען צו זיצן מיט אידישע קינדער און געלערנט מיט זיי תורה.

איך וויל ענק מחזק זיין, עטץ זאלטס וויסן אז ענק טוען א מורא'דיגע מורא'דיגע הייליגע ארבעט! דאס איז די חשוב'סטע חשוב'סטע ארבעט!

מלמדים דארפן האבן כח

וויפיל נאך הילף מען דארף האבן אין חדר, זאל מען מיר מודיע זיין, איך וועל ברענגען נאך אינגעלייט און בחורים צוצוהעלפן מיט וואס מען דארף, איך וויל די מלמדים זאלן נישט זיין איבער געשטרענגט און אויסגעמוטשעט, מען זאל נישט פאלן פון די כחות.

הלואי והלואי זאלטס עטץ ענק זיך לייגן שלאפן פרי, וועט עטץ האבן כח זיך צו אפגעבן מיט די קינדער.

דער ראש ישיבה שליט"א האט אויסגעפרעגט עטליכע מלמדים ווען זיי לייגן זיך שלאפן, און דער ראש ישיבה האט געזאגט: אפּשער מאכט עטץ ענק א סדר אז נאך מעריב רעדסטו מער נישט צו קיינעם, ווער עס טרעפט דו זאלסטו אים גריסן "א גוטע נאכט", און גיי שלאפן, מיט די ווייב קענסטו רעדן, שמועסן מיט די ווייב רוט אויף אויס, אבער אלע אנדערע זאכן וואס דו דארפסט ערלעדיגן, לאז איבער אויף מארגן.

צופרי זעט מען אז אלעס איז מסודר

א אינגערמאן וואס האט זיך ארויס געצויגן אין שטעטל האט מיר געזאגט: "איך האב זיך געמאכט א נייע סדר, וואס האט מיר געטוישט מיין גאנצע לעבן; איך האב זיך איינגעפירט אז נאך מעריב טו איך גארנישט, אפילו מיינע שיעורים פסדרן לערן איך נישט ביינאכט, נאך מעריב אינטערעסירט מיר גארנישט, איך גיי שלאפן, און פארטאגס ווארפט מיר די געט ארויס, זיבן אזייגער האלט איך שוין נאך אלעם, דער טאג איז מיר געווארן לאנג. אמאל פלעג איך אלעס טון ביינאכט, דעמאלט האב איך

פארראכטן אלעס וואס מען דארף פאררעכטן אינדערהיים, און געענדיגט מיינע שיעורים פסדרן, און עס פלעגט זיך פארצייען לאנגע שעות און איך האב גארנישט אויפגעטון... ווייל איך בין געווען זייער מיד, היינט שטיי איך אויף פרי און מיין גאנצע לעבן האט זיך געטוישט צום גוטן!"

וואס פארברענגסטו ביינאכט? נאך מעריב זאלסטו זאגן פאר יעדן: "א גוטע נאכט", "א גוטע נאכט", און מיט זיין ווייב וועסטו שמועסן, אבער די אלע זאכן וואו דו דארפסט גיין און קומען - דאס לאז אויף מארגן צופרי, און צופרי וועסטו שוין זען אז אלע פראבלעמען איז נאר געווען ביינאכט, צופרי איז אלעס מסודר, דו דארפסט אין ערגעץ נישט גיין...

אסאך מאל ווילן משפחות ארויפקומען רעדן צו מיר ביינאכט, זאג איך זיי: "ווער עס וויל קומען רעדן, זאל קומען מארגן אינדערפרי", זאגן מיר די אינגעלייט אז אינדערפרי האט מען נישט וואס צו רעדן, צופרי איז אלעס פיין, צופרי איז די וועלט זיס און געשמאק.

קומען אין חדר פאר די קינדער קומען אן

איך וועל בעטן פון אלע מלמדים, מען זאל קומען אין חדר גענוג פרי, נאך פאר די קינדער קומען אן, מען קען נישט געבן א פלי ארויף מיט די קאר און אריינלויפן אין פתה מיט א בהלה.

אז מען קומט פאר די צייט, און מען גריט אן די פתה, מען ריקט די טישן, מען מעקט אויס די באורד (טאוול) פון נעכטן, און מען גרייט אן די טיקעטס - איז מען רואיג אויפצונעמען די קינדער.

פאר די מלמדים פון די יונגערע כיתות, איז נישט שייך צו קומען פאר די קינדער, ווייל זיי דרייוון די באסעס פון די קינדער, אבער ביי זיי איז עס טאקע נישט אזוי וויכטיג, ווייל קליינע קינדער זיצן דאך נישט א גאנצן טאג אויפן פלאץ, קענען זיי מסדר זיין די פתה ווען די קינדער זענען שוין דא, אבער די מלמדים פון עלטערע כיתות דארפן אנקומען פרי, צו מסדר זיין די פתה, און מען גרייט זיך אן פינקטליך וואס מען גייט היינט טון, די צען מינוט גייט זיין א מעשה, די צען מינוט גייט זיין "מעשיות פון תפלה", די פופצן מינוט גייט זיין א פסוק חומש, און אזוי ווייטער, און ווען די קינדער קומען אריין גריסט מען יעדן איינעם "א גוט מארגן".

מאכן קאפיס א וואך פריער

מען קען זיך נישט דערמאנען אינמיטן טאג 'איך האב נישט וואס צו טון, אקעי לאמיר מאכן קאפיס פון א צעטל אז די קינדער זאלן האבן וואס צו טון'. אלע קאפיס וואס מען דארף האבן די וואך דארף שוין זיין אנגעגרייט א וואך

פריער, היינט דארף מען שוין מאכן די קאפיס פאר קומענדיגע וואך, פרשת ואתחנן, עס איז א הערליכע פרשה, מען קען שוין אנגרייטן די קאפיס צו מאכן די תשעה באב שיה, און די הלכות פון זיך וואשן די הענט תשעה באב, און אזוי ווייטער.

א מלמד דארף זיך בענקען צו די קינדער

דער עיקר בעט איך ענק, עטץ זאלטס ליב האבן די תלמידים.

ווי אזוי קען מען זיך מעסטן אויב מען האט ליב די תלמידים? אויב מען קען אמאל נישט קומען פאר דריי טעג אין חדר, און מען הייבט זיך אן צו בענקען צו די קינדער דאס איז א גוטער סימן אז מען האט ליב די קינדער.

אמת עס איז זייער שווער צו זיצן אין א פתה מיט קינדער, אבער מען דארף זיי ליב האבן, אזוי ווי פאר עלטערן איז אויך שווער זיך אפצוגעבן מיט די קינדער, מען טראכט: 'איך וויל אוועקגיין זיך אפרוען אויף אפאר טעג', פון דעסט וועגן, בשעת מען רוט זיך אפ, הייבט מען זיך אן בענקען צו די קינדער, אזוי דארף א מלמד טראכטן אויף זיינע תלמידים: זיי זענען אזעלכע טייערע קינדער, אזעלכע ליכטיגע קינדער, איך בענק מיר צו זיי, איי עס איז שווער מיט זיי? - די לעבן איז סיי ווי שווער, זאל כאטש מיין לעבן אריבער גיין מיט גוטע זאכן וואס וועט בלייבן אויף אייביג.

איך וויל נישט ארויסגיין פון די פיר ווענט פון תלמוד תורה

עס איז נישטא קיין גרעסערע זאך פון ארבעטן אין די הייליגע ווענט פון די בית המקדש. בעטס דעם אייבערשטן (תהלים כו, ד): "שבתי בבית ה' כל ימי חיי", איך וויל נישט ארויסגיין פון די פיר ווענט פון תלמוד תורה, נישט קיין חילוק וועלכע דזשאב מען וועט מיר געבן, צי מען וועט מיר געבן צו זיין דער לאנטש רבי, אדער מאכן אייער שפייז פאר די קינדער, ארויסטראגן די מיסט, מאכן קאפיס, זיין א פתה ט' רבי, זיין א נורסערי רבי, אלעס וועל איך טון, און אלעס איז די זעלבע חשוב.

איך געדענק פאר איך בין מקורב געווארן האב איך געטראכט מיט מיין פארפולטע קאפ אז צו זיין א מלמד אין פתה ט' איז א בכבוד'יגע אמת, אבער א קינדערגארטן מלמד איז גארנישט ווערד [אינגעלייט זאגן מיר: "דער ראש ישיבה איז דאך אלץ געווען ראש ישיבה..."] - ברוך השם אז איך האב טאקע נישט געוואוסט פון קיין שלעכטע זאכן, אבער מיין קאפ האט געטראכט אינגאנצן אנדערש ווי מען טראכט ווען ווען מען איז מקורב צו א צדיק].

ווען איך בין געקומען צו מוהרא"ש בין איך

געוואויר געווארן אז פֿתָה ט' איז 'אויף' זייער אַ חשוב'ע אַמט, עס ווענדט זיך וואס דו טוּסט מיט די בחורים, אָבער קינדערגארטן איז די שטענדיקע זאך! ער קען אויפבויען די קינדער פאר זייער גאַנצע לעבן; אז אַ קינד פֿאַרשמיט זיך און דער מלמד זאָגט אים: "עס איז גאַרנישט", "דו ביסט וואויל", "דו ביסט גוט", "עס קען ביי יעדן איינעם פֿאַסירן", בוט ער אויף דעם קינד אויף זיין גאַנצע לעבן.

וואס טוט מען מיט אַ קינד וואס רעדט נישט

אַ מלמד האט מיר געפֿרעגט, ער האט אין פֿתָה אַ דריי יעריג קינד וואס רעדט נישט, דער קינד זיצט איינגעלייגט אַ גאַנצן טאָג, ער עפֿנט זיך נישט אויף דאָס מויל, וואס זאל ער טון?

איך האב דאָס מיט אַ 'צען יעריג קינד' וואס איז פֿאַרְיִאר אַרײַן געקומען צו אונז אין חדר, ער זיצט אַ גאַנצן יאָר און עפֿענט זיך נישט דאָס מויל. איך האב געטראַכט 'איך בין דאָך זייער געלונגען, מן הסתם וועל איך טויגן אים צו מאַכן רעדן', איך בין געקומען צו זיין פֿתָה און פֿרוּבירט מיט אַלע מיטלען אז דער קינד זאל זיך עפֿענען דאָס מויל, אָבער נאָך אַלע טריקס האט ער געגעבן אַ קליינע שאַקל מיט זיין קאפּ, אָבער ער האט גאַרנישט גערעדט...

פֿאַרן וואס דער קינד איז אזוי, ווייס איך נישט, איך ווייס נישט וואס עס געווען אין זיין פֿריערדיגע חדר, און איך ווייס נישט וואס עס טוט זיך ביי אים אינדער־היים, אָבער איך האב געזאָגט פֿאַר זיין מלמד: "אויב מען וועט אים נישט טשעפֿען, גייט ער נאָך אַנהייבן רעדן, איין טאָג גייט ער נאָך האַלטן דר־שוח".

איך האב אַסאך מאל אז אַ בחור קומט אַרײַן אין ישיבה, און ער שטייט זייער ווייט פֿון מיר, פֿרעג איך דעם טאטען: "וואס גייט פֿאַר מיט דיין זון? פֿאַר וואס לויפֿט ער אַלץ אַוועק פֿון מיר?" זאָגט מיר דער טאטע: "מיין זון טראַכט נישט קיין מענטשן, ווייל ער האט זיך אָפּגעברײט אין זיין אַלטע פֿלאַץ וואו ער האט געלערנט, דאָרט האט ער געהאַט טראַכט אין אַין אַ מלמד אָדער אַ מגיד שיעור, און יענער האט אים מורא־דיג באַעוּלֶהִיט, זייט דעמאלט האט ער מורא פֿון יעדן איינעם, אָפֿשֶׁר וועט מען אים באַעוּלֶהִין".

איך ווארט מיט געדולד, אַמאל אַ יאָר, צוויי, דריי, פיר, ביז איך כאפּ זייער האַרץ, ביז זיי האבן שוין נישט אזוי מורא, און אפֿילו אויב איך קען נישט כאפֿן זייער האַרץ, איז אויך נישט געפֿערליך, מיט די צייט וועט עס אַריבער גיין, וועט ער האבן טראַכט אין זיין ווייב.

ווען דאַרף מען פֿאַרהאַלטן אַ קינד און ווען נישט?

מלמדים זענען אַלץ צעמישט, ווען דאַרף

מען יא פֿאַרהאַלטן אַ קינד און ווען דאַרף מען נישט פֿאַרהאַלטן אַ קינד?

דער ענטפֿער איז, ווען אַ קינד שטערט די פֿתָה, דאַרף מען עס אָפֿשטעלן, אָבער ווען אַ קינד איז שטיל, אזוי ווי די צוויי קינדער וואס רעדן נישט - איז גאַרנישט.

באַמַת, אין די זאך פֿון 'קינדער וואס שטערן' קען מען אויך אַרײַנגיין טיפֿער, ווייל ווער זאָגט אויף די זאך וואס דאָס קינד טוט אז דאָס דאַרף דיר שטערן? ווער זאָגט אז דו דאַרפֿסט עס בְּכָלל פֿאַמערקן?! צום ביישפּיל, אויב אַ קינד סווינגט זיך (שאַקלט) זיין גענאָקל, האלט מען אים געווענליך פֿאַר, ווער זאָגט אז מען טאר נישט אזוי זיצן?! אָבער לאַמיר נישט אַרײַן גיין אין דעם שמועס, לאַמיר רעדן פֿון זאַכן וואס הייסט זיכער שטערן, לְמִשָּׁל אַ אינגל שטעלט זיך אויף אינמיטן קלאס און לויפֿט אַרום, אַזאַ זאך מוז מען אָפֿשטעלן.

ווי אזוי אָפּצושטעלן אַ קינד וואס שטערט, איז דא אַסאך וועגן, מען קען עס טון מיט שטערענגקייט, מיט גוטנס, מיט חנפֿה־נען, מען קען אים מאַכן פֿאַר אַ גבֿאַי, און אַמאל דאַרף מען אים איינמאל אַרױסשיקן פֿון פֿתָה, דאָס דאַרף מען בעטן דעם אייבערשטן מען זאל וויסן דער ריכטיגער מיטל ווי אזוי צו העלפֿן און מחנֶה זיין דעם קינד.

הוצפֿה טאַר מען נישט צולאַזן

נעכטן האט דא פֿאַסירט אַ מעשֶׁה אז אַ קינד האט אַנגעשפּרײצט אַ מלמד מיט וואַסער; מען דאַרף וויסן, מען קען נישט אַלעס פֿאַרגיטיגן, שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ זאָגט (משלי יג, כד): "חושֶׁה שִׁבְטוֹ שׁוֹנֵא בְנוֹ", עס איז דא אַמאל וואס מען דאַרף געבן אַן עונש פֿאַר אַ קינד. ווייל דער רבי האט נישט געלאזט שלאָגן, קען מען טון מיט אַ מלמד וואס מען וויל? וועגן דעם זאָלן די קינדער אויפֿוואַקסן חוצפֿה־דיג?! מוהַרָא"ש האט אויך אַמאל געשלאָגן! נישט אז מען זאל יעצט אַנהייבן טיילן פֿעטש פֿאַר יעדע זאך, אָבער אז אַ קינד טוט אַ חוצפֿה מעג מען שלאָגן.

ווער עס זאל געבן די פֿעטש, דאַרף מען שוין זען, ווייל געווענליך בשעת מעשֶׁה קען מען ווערן זייער גערעגט און מען קען חס ושלום שלאָגן צוליב פֿעס, אָבער ווען עס גייט אַריבער אַ טאָג, מעג מען פֿאַרהאַלטן דעם קינד: "וואס האַסטו געטון?" אָדער קען מען מאַכן אז דער מלמד זאל אַרײַן קומען אין פֿתָה צוזאַמען מיט'ן מנהל, און אזוי עס מסדר זיין.

מען דאַרף שטרענג פֿאַרהאַלטן אַזאַ קינד: "וואס איז געווען מיט דיר?! ביסט געווען אין אַ שלעכטע גוסטע, דערפֿאַר טוּסטו וואס דו

וויילסט מיט אַ מלמד?! עס איז נישטא אַזאַ זאך, מען קען נישט זיין חוצפֿה־דיג, מען דאַרף זיין דרֶה אַרְי־דיג!"

דאס איז אַלעס ווען אַ קינד שטערט אָדער ער איז אַ מחוצפֿה, אָבער ווען איינער שטערט נישט, נאַר ער זיצט מיט אַ פֿאַרמאַכטע מויל, דאַרף מען אים געבן גוטע ווערטער און גלעטן, ביז אין טאָג וועט ער אַנהייבן טראַכטן זיין מלמד, אַמאל קען זיין אז ער גייט זיך ערשט עפֿענען אַ יאָר אַרום אָדער צוויי יאָר אַרום.

דער מלמד קען מיט חֲכָמָה אַכטונג געבן נישט צו פֿאַרשעמען דעם קינד, ווען מען דאַרף איבער זאָגן די חומש, זאל ער הייסן אַ אינגל אַנהייבן זאָגן, נאַכדעם זיין שָׁכּוּ, ביז מען קומט אָן צו דעם קינד וואס וויל נישט רעדן, דאַרט זאל ער טוישן דעם סדר און אַנהייבן פֿון די אַנדערע זייט, און ווען מען קומט נאַכאַמאל אָן צו דעם קינד'ס רייע, דאַרף מען שוין גיין ריטעס...

אז מען ווארט בנִיחּוּתָא, וועט ער מיט'ן אייבערשטן'ס הילף אַנהייבן צו רעדן.

מען מוז אויסלערנען דרֶה אַרְי פֿאַר קינדער

דער דער ראש ישיבה שליט"א האט געבעטן דעם מלמד פֿון זיין זון: איך וויל דיר בעטן אַ פֿריוואַטע טובָה, טו מיר עס אַלס 'הכֶּרֶת הטוב'; אויב מיין קינד איז נישט דרֶה אַרְי־דיג זאַלסטו מיר אַריבער רופֿן, איך וויל אים מחנֶה זיין צו האַבן דרֶה אַרְי.

די זעלבע זאך האב איך געזאָגט פֿאַר דער פֿתָה ט' מלמד פֿון מיין בחור: "איך האב אזוי ליב מיין בחור'ל וואס לערנט ביי דיר, אויב ער פֿירט זיך נישט אויף מיט דרֶה אַרְי, וויל איך אַריבערגיין אים געבן אַ פֿאַטש! איך וויל נאָך אַרײַן כאפֿן דאָס ביסל צייט וואס איך האב אים נאָך צו מחנֶה זיין, באלד האט ער שוין חתונה, נאָך די חתונה וועל איך אים נישט קענען געבן אַ פֿאַטש".

דרֶה אַרְי מוז מען אויסלערנען, מיט דעם העלף מען דעם קינד, אז נישט קען ער חס ושלום אויסוואַקסן אַ בן סוֹרֵר ומוֹרֶה.

מען קען דאָס אָבער נישט זאָגן פֿאַר יעדער מלמד, ווייל מען קען זאָגן אויף יעדע זאך אז דאָס איז נישט דרֶה אַרְי, מען קען מאַכן יעדער קינד פֿאַר אַ מחוצפֿה; איך האָף אז דער מנהל וועט ענֶק שוין מחזק זיין און אויסקלאַרן וואס איז חוצפֿה און וואס נישט.

הַמְשִׁיב פּוֹנֵעַם שיעור וועט קומען מיט'ן אייבערשטן'ס הילף קומענדיגע וואך

חינוך איז א פיר און צוואנציג שעה דיגע ארבעט

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת אחרי קדושים, ו' אייר, שנת תשפ"א לפרט קטן לכבוד ... גרו יאיר, אלעד איך האב ערהאלטן דיין בריוו. עלטערן וואס ווילן האבן נחת פון זייערע קינדער דארפן אסאך בעטן דעם אייבערשטן; טאג און נאכט דארף מען בעטן דעם אייבערשטן פאר די קינדער, זיי זאלן אויסוואקסן ערליך, הייליג און ריין.

מוהרא"ש דערציילט, א איד איז געקומען צום הייליגן חפץ חיים זכותו יגן עלינו בעטן א ברכה אויף גוטע קינדער, האט זיך דער הייליגער חפץ חיים אויפגעשטעלט פון זיין פלאץ, ער האט ארויס גענומען פון ספרים שאגן אן אלטן תהלים וואס איז געווען אויפגעבלאזן פון נאסקייט, ער האט דאס געוויזן פאר דעם איד און אים געזאגט: "זעסט? דאס איז דער תהלים פון מיין מאמע עליה השלום וואו זי פלעגט יעדן טאג וויינען אז זי זאל האבן גוטע קינדער, אזוי איז מען זוכה צו גוטע קינדער".

זייער גוט אז איר לערנט אויס אייערע קינדער זאלן אכטונג געבן, זיין הייליג; זאגסט זיי אז מען טאר נישט לייגן די הענט ביים אות ברית קודש. עס איז זייער וויכטיג אנצוגרייטן קינדער זיי זאלן וויסן ווי אזוי צו זיין הייליג; פון וואו זאלן קינדער וויסן אז מען דארף זיין אפגעהיטן, נישט פוגם זיין בברית? אז מען זאגט נישט - ווייסט מען נישט; מען דארף אויסלערנען די קינדער ווען זיי זענען נאך קליין אז מען טאר נישט אנריירן דעם אות ברית קודש.

דאס וואס דו פרעגסט אויב מען זאל מסביר זיין וכו', דער תירוץ איז גיין; ווען מען רעדט פון קדושה זאגט מען דאס אן קיין הסברים, אן קיין טעמים; מען רעדט קורץ און שארף, מען זאגט די ווערטער: "דער אייבערשטער זאגט מען דארף זיין הייליג, דאס טאר מען נישט טון"; אן קיין פארנוואס אן קיין פארנווען, לייגט נישט צו און נעמט נישט אראפ.

דערציילט זיי וואס די הייליגע חכמים זאגן (שבת ק"ח): אז רבינו הקדוש האט באקומען דעם טיטל "הקדוש" ווייל ער איז געווען זייער אפגעהיטן אין קדושה; ער האט זיך געמאכט

א גדר, ער האט נישט אראפגעלייגט זיינע הענט אונטער די גארטל כדי ער זאל נישט צוקומען צו נישט גוטע זאכן, דעריבער רופט מען אים 'רבינו הקדוש'; דאס איז אויף א גדר פאר קדושה און צניעות, אויסלערנען די קינדער זיי זאלן נישט לייגן די הענט אין טאש.

אויף דארף מען זען זיי זאלן גיין אנגעטון איידל; דאס איז אויף א גדר אין קדושה, זיי אנטון געהעריגע קליידער, נישט אויסגעפאסט; עס איז נישט איידל און נישט גוט אנצוטון די אינגלעך מיט אויסגעפאסטע הויזן.

אויף דערמאנט מען זיי פסדר אויף שמירת עינים; דאס איז דאך דאס וויכטיגסטע זאך פאר קדושה, ווען מען גייט מיט די קינדער אין גאס און עס איז דא פריצות זאגט מען זיי מען זאל אראפקוקן, מען זאל היטן די אויגן. מען דערציילט זיי מעשיות פון צדיקים ווי זיי האבן געהיטן די אויגן, צו וואס זיי האבן זוכה געווען. ווען מען נעמט די קינדער אין מקוה זאגט מען זיי אן זיך צו היטן די אויגן.

חינוך איז א פיר און צוואנציג שעה דיגע ארבעט, חינוך איז וואו מען גייט און וואו מען שטייט; ווען מען איז אויף און ווען מען שלאפט. ווען מען לייגט שלאפן די קינדער זאגט מען זיי ווי אזוי צו שלאפן, מען לערנט זיי אויס צו שלאפן ווי א איד - שלאפן אויף די זייט, דאס איז אויף א זאך וואס ברענגט קדושה, נישט שלאפן אויף די רוקן און נישט אויפ'ן בויד.

אויף לערנט מען זיי אויס זיי זאלן אלץ גיין אנגעטון, נישט ארום גיין אין שטוב בלויז מיט אונטער וועש; ערליכע אידן גייען אלץ אנגעטון, ביי טאג גייט מען מיט טאג קליידער און ביינאכט גייט מען מיט נאכט קליידער.

מען זעט קינדער שפילן מיט אנדערע קינדער, זיי ליגן איינער אויפ'ן צווייטן, זיבן איינער אויפ'ן צווייטן; איז גאר וויכטיג פאר קדושה זיי אויסצולערנען דאס נישט צו טון.

ווען מען טראגט קינדער שווימען לערנט מען זיי אויס צו שווימען מיט קדושה; מען לערנט זיי אויס אז אויב איינער זוכט זיי אנצוכאפן און באטאפן זאלן זיי אנוועק שווימען און ארויסגיין פון דאך.

אז מען לייגט אריין אין די קינדער פון יונגווייז אן יראת שמים, איז מען זוכה, ווען זיי ווערן

עלטער - צו שעפן פון זיי אסאך נחת דקדושה. דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן העלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת אמור תשפ"א)

פירן א שיינע שבת טיש מיט די קינדער

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת אמור, י"ד אייר, פסח שני, שנת תשפ"א לפרט קטן לכבוד מיין טייערער ... גרו יאיר

דיין ברודער האט מיר דערציילט אז ער האט געגעסן ביי דיר שבת, איך האב אים אויסגעפרעגט וואס מען האט גערעדט ביי די סעודה; איך האב אלץ ליב צו נאשן פון אנשי שלומינו נאך שיחות, נאך שמועסן; אלץ פרגע איך די בחורים: "וואס האט מען געשמועסט ביי דיין טאטנ'ס סעודה?" אפער וועל איך הערן א פרישע שיחה.

דיין ברודער זאגט מיר ווי מען האט זיך געקאכט ביי די סעודה וואס פאר א תרבות דער נייער פרעזידענט ביידען האט שוין אנגעמאכט פאר'ן לאנד.

וואס זאל איך דיר זאגן, עס איז מיר א גרויסע ווינדער אז אנשי שלומינו, תלמידי הישיבה זאלן רעדן "אזוינע שטותים!" פארגעסן פון באשעפער, זיין אריינגעטון אין נארישע פאליטיק, בפרט ביים שבת סעודה וואס איז א צייט פון אמונה, א צייט פון דבקות צום אייבערשטן.

איך וויל דיר אויפנעקן פון דיין זיסער חלום, ... גרו יאיר, בארואיג זיך, ביידען איז נישט אזוי שלעכט; נישט דער פרעזידענט וועט אונז העלפן און נישט דער פרעזידענט וועט אונז שעדיגן, דער אייבערשטער פירט די וועלט אזוי שיין.

אז דו ווילסט העלפן בויען די וועלט זאלסטו עוסק זיין אין עבודת ה', אין חינוך הילדים. שבת ביים טיש זאלסטו רעדן נאר פון שיינע זאכן, פון צדיקים, פון גוטע מידות. רעד צו זיינע קינדער פאר אנדערע וועלן רעדן צו זיי, לאז זיך אראפ צו זייער מת.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת אחרי קדושים תשפ"א)

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק (פרויעקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090
חיזוק יומי אימעיל chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך
212-444-9191 / 845-351-0910
ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080
בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370